

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 P 239973 26 Gž
Zenica, 07.04.2026. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Nina Makivić, predsjednica vijeća, Jasmina Begović Devović i Mario Anić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. V. iz Z., ..., sa privremenim boravkom u ..., ..., koga zastupa punomoćnik Zahid Kovač, advokat iz Zenice, protiv tužene S. V. T. iz Z., ul. ..., koju zastupa punomoćnik, suprug, V.T., radi raskida ugovora o poklonu, v.s. 31.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv Presude Općinskog suda u Zenici broj: 43 0 P 239973 24 P od 09.12.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.04.2026. godine, donio je:

PRESUDU

Žalba se odbija i presuda prvostepenog suda potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda stavom prvim izreke odbijen je, kao neosnovan, primarni tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da se utvrdi da je Ugovor o darovanju koji su tužitelj J. V. kao darovatelj i tužena S. V. T., kao obdarena, zaključili kod notara Velide Imamović – Sarajlić, broj OPU-IP-2014-376 od 30.12.2014. godine, raskinut dana 02.08.2023. godine u odnosu na tuženu i ne proizvodi pravno dejstvo.

Stavom drugim izreke odbijen je, kao neosnovan, eventualni tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio raskid Ugovora o darovanju koji su tužitelj J. V., kao darovatelj i tužena S. V. T. kao obdarena, zaključili kod notara Velide Imamović – Sarajlić, broj OPU-IP-2014-376 od 30.12.2014. godine, a kojim je tužitelj poklonio $\frac{1}{2}$ dijela svoje nekretnine iz navedenog ugovora, te nije prenio pravo vlasništva na tuženu u zemljišnoj knjizi, te nije upisana kao suvlasnik $\frac{1}{2}$ dijela nekretnine, pa se opoziva učinjeni poklon koji ugovor u odnosu na tuženu nema niti proizvodi pravno dejstvo.

Stavom trećim izreke odbije je kao neosnovan, zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 11.124,00 KM.

Protiv prvostepene presude tužitelj je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija presudu u cijelosti zbog: povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, kao i odluke o troškovima postupka, predlažući da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i usvoji osnovni tužbeni zahtjev ili usvoji eventualni tužbeni zahtjev ili

pobijana presuda u cijelosti ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, uz naknadu troškova postupka.

U odgovoru na žalbu tužena predlaže da se ista odbije kao neosnovana.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na povrede odredaba parničnog postupka u skladu sa odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Pobijana presuda je u potpunom skladu s rezultatima dokaznog postupka, jer je prvostepeni sud ocjenom izvedenih dokaza, saglasno iz odredbi člana 8. Zakona o parničnom postupku, potpuno i pravilno utvrdio činjenice od odlučnog značaja i koje su relevantne za pravilnu primjenu materijalnog prava, a pravilno je primijenio i materijalno pravo, kada je odlučio kao u pobijanoj presudi. Obrazloženje pobijane presude, počev od izlaganja zahtjeva tužitelja iz tužbe (strana 1. i 2. obrazloženja), tužene iz odgovora na tužbu od 30.04.2024. godine, sa pripremnog ročišta održanog dana 25.03.2025. godine, navoda o činjenicama na kojima su ti zahtjevi zasnovani, te propise na kojima je prvostepeni sud zasnovao presudu, sadrži sve one elemente koje mora da sadrži obrazloženje svake presude, a koji su pobrojani u odredbi iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Prema Opštem građanskom zakoniku razlozi zbog kojih se može tražiti opoziv ugovora o poklonu su osiromašenje poklonodavca, odnosno kada on nakon zaključivanja ugovora o poklonu osiromaši tako da ostane bez sredstava za nužno izdržavanje uz uslov da je poklonjena stvar još uvijek kod poklonoprimca i da on nije došao u oskudicu (član 947), zatim zbog nezahvalnosti poklonoprimca koja treba biti znatna (član 948), a to je svakako ponašanje poklonoprimca prema poklonodavcu koje teško vrijeđa poklonodavca, te zbog povrede nužnog nasljednog dijela, kao i zbog toga što je poklonodavac učinjenim poklonom ugrozio pravo onih lica koje je dužan da izdržava na osnovu zakona ili ugovora. Dakle, poklonodavac može opozvati učinjeni poklon samo u slučaju kad poklonoprimac pokaže grubu neblagodarnost prema poklonodavcu nanoseći štetu njegovu životu, djelu, časti i narušavajući njegovu slobodu i imanje pri čemu, svaka moralna greška poklonoprimca prema poklonodavcu ne predstavlja razlog za opoziv poklona, već neblagodarnost treba da bude „velika“ ili „gruba“. „Velika“ ili „gruba“ neblagodarnost je pravno, a ne činjenično pitanje u sporovima radi opozivanja poklona i predstavlja standard od čijeg postojanja ili nepostojanja zavisi pravilna primjena materijalnog prava u sporovima radi opozivanja poklona.

Iz nespornih činjenica proizilazi da je tužitelj sa svojim kćerkama, tuženom S. i S. A. T. zaključio darovni ugovor kojim je svojim kćerkama poklonio po ½ porodične kuće, da su obdarene preuzele obavezu da će o darovatelju brinuti, poštovati ga i održavati s njim dobre odnose, te da je Ugovorom predviđena mogućnost raskida u slučaju nezahvalnosti.

Tužitelj je primarnim tužbenim zahtjevom tražio da se utvrdi da je Ugovor o darovanju već raskinut jednostranom izjavom od 02.08.2023. godine, dok je eventualnim tužbenim zahtjevom tužitelj tražio da sud raskine ugovor o darovanju, a zbog neblagodarnosti tužene.

Imajući u vidu da je za odlučivanje o postavljenim tužbenim zahtjevima (primarnom i eventualnom) prvostepeni sud je utvrđivao da li su ispunjeni zakonski uslovi za raskid ugovora. Naime, prema paragrafu 948. OGZ-a, poklonodavac može opozvati poklon samo u slučaju kada poklonoprimac prema njemu ispolji grubu nezahvalnost, koja mora biti takvog intenziteta da predstavlja ozbiljan napad na čast, tijelo, imovinu ili dostojanstvo poklonodavca. Da bi se takav razlog utvrdio, moraju biti ispunjeni objektivni uslov (postupanje poklonoprimca) i subjektivni uslov (svjesna namjera da se poklonodavcu nanese teška povreda).

Prvostepeni sud je potpuno i pravilno zaključio da u konkretnom slučaju niti jedan od ovih uslova nije ispunjen, s obzirom da tužitelj nije pružio nijedan materijalni dokaz koji bi potvrdio navode o vrijeđanju, fizičkom napadu, uskraćivanju pristupa kući ili drugim postupcima koji bi se mogli podvesti pod grubu nezahvalnost. Dakle, tužitelj nije dostavio dokaze prijave ili zapisnik, medicinsku dokumentaciju, svjedočenje očevidaca ili bilo koji drugi relevantan dokaz koji bi potvrdio tvrdnje iz tužbe. Nasuprot tome, svjedoci iz neposrednog okruženja, komšije saslušani u toku postupka na glavnoj raspravi održanoj dana 10.11.2025. godine negiraju postojanje takvih događaja.

Žalbeni prigovori da je prvostepeni sud propustio pravilno cijeniti izvedene dokaze, da presuda nema razloge i obrazloženje, da je činjenično stanje u suprotnosti sa obrazloženjem, da je tužitelj Izjavom od 02.08.2023. godine formalno raskinuo ugovor o darovanju zaključen dana 30.12.2014. godine, te je prvostepeni sud trebao usvojiti deklaratorni osnovni tužbeni zahtjev, da je propustio posebno obrazložiti osnovni posebno eventualni tužbeni zahtjev, da nije pravilno primijenjeno materijalno pravo, nisu od uticaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Prigovore koje navodi u žalbi, žalitelj je već isticao i tokom prvostepenog postupka, a prvostepeni sud imao u vidu kod odlučivanja o tužbenom zahtjevu. O svim navedenim prigovorima prvostepeni sud je potpuno i pravilno odlučio, razloge naveo na stranama od 5. do 8. obrazloženja pismenog otpravka presude, koje razloge u cijelosti prihvata i ovaj drugostepeni sud i na koje se žalitelj upućuje da se ne bi ponavljali i u ovoj presudi.

Nadalje, pravilno prvostepeni sud zaključuje da se iz darovnog ugovora, kao besplatnog pravnog posla, ne može izvoditi obaveza poklonoprimca da izdržava ili brine o poklonodavcu, pa se eventualno nezadovoljstvo tužitelja zbog nedovoljne brige ne može smatrati pravnim razlogom za raskid ugovora o poklonu. Prvostepeni sud pravilno zaključuje da tužitelj nije dokazao postojanje radnji tužene koje bi imale karakter grube nezahvalnosti, postojanje objektivnog uslova (postupanje poklonoprimca), postojanje subjektivnog uslova (namjere da se tužitelju nanese šteta), niti postojanje bilo kojeg drugog zakonskog razloga za raskid poklona.

Imajući u vidu da zakonom zahtijevani elementi nisu ispunjeni, prvostepeni sud je pravilno zaključio da nije bilo osnova za usvajanje ni primarnog ni eventualnog tužbenog zahtjeva.

Na osnovu iznesenog, ovaj sud zaključuje da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu valjalo odbiti i presudu prvostepenog suda potvrditi.

Predsjednica vijeća
Nina Makivić